

Nr 282.

Godkänd av första kammaren den 3 juni 1927.
Godkänd av andra kammaren den 3 juni 1927.

*Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av dels
Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om
utlännings rätt att här i riket vistas dels ock i ämnet
väckta motioner.*

(Andra lagutskottets utlåtande nr 32.)

Till Konungen.

Genom en den 11 mars 1927 dagtecknad proposition, nr 198, har Eders Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag om utlännings rätt att här i riket vistas.

I sammanhang med berörda proposition har utskottet till behandling förehaft fem i anledning av densamma väckta motioner.

Under åberopande av vad som anförts i andra lagutskottets av riksdagen godkända utlåtande nr 32, varav ett tryckt exemplar härvid fogas, får riksdagen anmäla, att Eders Kungl. Maj:ts förevarande förslag icke kunnat av riksdagen i oförändrat skick godkännas, men att riksdagen för sin del antagit följande

Lag

om utlännings rätt att här i riket vistas.

Härigenom förordnas som följer:

1 KAP.**Om utlännings inresa.****1 §.**

Utlänning, som ankommer till riket, skall vara försedd med pass eller annan legitimationshandling, som enligt Konungens förordnande må gälla såsom pass.

Legitimationshandling skall, där Konungen det förordnar, vara försedd med påteckning av svensk myndighet (visering).

2 §.

Ämnar utlänning här i riket utöva verksamhet, varför jämlikt 13 eller 14 § kan erfordras arbetstillstånd, skall bevis om sådant tillstånd finnas å legitimationshandlingen, så framt denna icke är försedd med visering, som i 13 § sägs.

3 §.

Utlänning skall omedelbart vid sin ankomst till riket för polismyndighet i den ort, dit han från utlandet först anländer, uppvisa sin legitimationshandling ävensom meddela de upplysningar polismyndigheten begär; och är utlänning skyldig att på anfordran personligen inställa sig hos polismyndigheten.

2 KAP.

Om utlännings uppehåll i riket.

4 §.

Utlänning, som uppehåller sig här i riket, skall vara försedd med legitimationshandling, som i 1 § sägs.

5 §.

De bestämmelser angående anmälningsskyldighet, som för utlänningsars övervakande må finnas nödiga, meddelar Konungen.

6 §.

Det åligger utlänning att på kallelse personligen inställa sig hos polismyndighet för meddelande av upplysningar, som angå hans vistelse här i riket, så ock att vid anfordran för polismyndighet eller underordnad polispersonal uppvisa sin legitimationshandling.

7 §.

Över tre månader äger utlänning icke uppehålla sig här i riket utan särskilt tillstånd (uppehållstillstånd), med mindre visering för honom fortfarande gäller; dock må utan sådant tillstånd utlänning, som på grund av födseln varit svensk medborgare, ävensom dennes make och ogifta barn i äktenskap under tjuguett år vistas härstädes intill sex månader från ankomsten.

8 §.

Upphållstillstånd meddelas av socialstyrelsen.

I ärende angående sådant tillstånd skall yttrande avgivas av Konungens befallningshavande i det län, där utläningen vistas, eller, om han befinner sig utom riket, av svensk beskickning eller konsul, vilken är behörig meddela visering.

Uppehållstillstånd skall meddelas för viss tid.

Bevis om uppehållstillstånd skall tecknas å legitimationshandlingen.

9 §.

Vad i 8 § stadgas skall äga motsvarande tillämpning i fråga om beslut rörande förlängning av tiden för uppehållstillstånd.

10 §.

Vid bedömande såväl huruvida uppehållstillstånd skall meddelas eller tiden därför förlängas som ock vilken tid tillståndet eller förlängningen skall avse, skall skälig hänsyn tagas, förutom till omständigheterna i övrigt, särskilt till längden av den tid utlännings utan längre avbrott vistats i riket.

11 §.

Över beslut i ärende rörande uppehållstillstånd må klagan ej föras.

12 §.

Då utlännings avreser till utlandet, skall han för polismyndighet i den ort, där han lämnar riket, uppvisa sin legitimationshandling.

3 KAP.

Om utlännings rätt till arbetsanställning.

13 §.

Utläning äger icke utan särskilt tillstånd (arbetstillstånd) här i riket antaga eller innehåva anställning i annans tjänst (arbetsanställning), med mindre för honom gäller visering, som innefattar tillstånd därtill.

Till arbetsanställning är ej att hänföra anställning i statens tjänst.

14 §.

Utan arbetstillstånd må utläning ej heller här i riket utöva verksamhet, som föranledes av tjänsteanställning utomlands i annan egenskap än såsom handelsresande, med mindre för honom gäller visering, som i 13 § sägs.

Vad nedan i denna lag stadgas om arbetsanställning skall äga motsvarande tillämpning i fråga om verksamhet, som nu är sagd.

15 §.

Arbetstillstånd meddelas av socialstyrelsen.

I ärende angående sådant tillstånd skall socialstyrelsen, där ej ärendet är av synnerligen brådskande natur eller andra särskilda omständigheter föreliggas, inhämta utlåtande från offentlig arbetsförmedlingsanstalt för den ort, där arbetsanställningen skall innehåvas, ävensom bereda sammanslutningar av arbetsgivare eller arbetare inom verksamhetsområdet i fråga tillfälle att uttala sig.

Arbetstillstånd skall meddelas för viss tid och skall avse visst slag av arbete.

Bevis om arbetstillstånd skall tecknas å legitimationshandlingen.

16 §.

Vad i 15 § stadgas skall äga motsvarande tillämpning i fråga om beslut rörande förlängning av tiden för arbetstillstånd.

17 §.

Arbetstillstånd må, när särskilda skäl därtill föreligga, återkallas av socialstyrelsen.

18 §.

Över beslut i ärende rörande arbetstillstånd må klagan ej föras.

4 KAP.

Om avvísning av utlänning, som ankommer till riket.

19 §.

Utländsk zigenare ävensom utlänning, som uppenbarligen har för avsikt att söka sitt uppehälle genom bettlande eller att under vandring från ort till annan vinna sin utkomst genom utförande av musik, förevisande av djur eller annan dylik sysselsättning, må vid ankomsten till riket eller omedelbart därefter avvisas av polismyndighet.

Samma lag vare om annan utlänning, som ankommer till riket för att söka sitt uppehälle, där det skäligen bör antagas, att han saknar möjlighet att här ärligen vinna sin försörjning.

Har till riket ankommande utlänning, enligt vad för polismyndigheten är känt, varit dömd för förfalsknings-, tjuvnads- eller bedrägeribrott eller gjort sig skyldig till yrkesmässigt hasardspel, yrkesmässigt övande av otukt eller utnyttjande av annans otuktiga levnadssätt, och kan det skäligen antagas, att utlänningen skulle komma att här i riket fortsätta sådan brottslig eller osedlig verksamhet, då må ock avvísning ske som nyss sagts.

Vad i denna paragraf är stadgat äger ej tillämpning å den, som varit svensk medborgare, men vilkens medborgarskap genom vistelse utomlands eller eljest gått förlorat; dock att den, som vunnit medborgarskap i annat land, må avvisas på sådan grund, som i tredje stycket sägs.

20 §.

Återvänder utlänning, som blivit härifrån utvisad, utan att han därtill erhållit Konungens tillstånd, där sådant erfordras, må han vid ankomsten till riket avvisas av polismyndighet.

21 §.

Utlänning må vid ankomsten till riket eller omedelbart därefter av polismyndighet avvisas,

om han ej är försedd med legitimationshandling, som i 1 § sägs,

om hans legitimationshandling icke är, där så erfordras, försedd med bevis eller visering, som i 2 § sägs, eller

om han uraktlåter vad honom enligt 3 § åligger eller, vid fullgörande därav, mot bättre vetande lämnar oriktig uppgift.

22 §.

Finnes avvisning böra äga rum, skall till utlännings överlämnas skriftligt besked angående avvisningen med skälen därför; och skall beskedet jämväl innehålla underrättelse om vad utlännings har att iakttaga, där han vill föra klagan över att han avvisats.

Vill utlännings klaga däröver, att han avvisats, äger han hos Konungens befallningshavande anföra besvär, vilka vid talans förlust skola ingivas till Konungens befallningshavande före klockan tolv å trettionde dagen efter det besked angående avvisningen tillställdes klaganden; denne likväl obetaget att på eget äventyr i betalt brev till Konungens befallningshavande insända besvären så tidigt, att de dit inkomma inom nämnda tid.

23 §.

Äro besvär anförda över avvisning, skall Konungens befallningshavande infordra polismyndighetens utlåtande så ock avskrift av protokoll vid förhör, som må hava hållits i ärendet, samt av beskedet angående avvisningen, där detsamma icke ingivits med besvären.

Sedan infordrade handlingar inkommit, skall Konungens befallningshavande snarast möjligt meddela beslut i ärendet.

Över Konungens befallningshavandes beslut må klagan ej föras.

24 §.

Avvisning skall gå i verkställighet utan hinder av anförda besvär.

Avvisad person skall, så snart ske kan, genom polismyndighetens försorg föras ur riket; och bör den avvisade befordras till det land, varifrån han hit ankommit, om ej annat föranledes av särskilda skäl, såsom att landet är avlägset eller att han utvisats därifrån eller att han där sannolikt skulle tilltalas eller straffas för politiskt brott.

Kan avvisning ej verkställas genast, må intill dess sådant kan ske, utlännings tagas i förvar av polismyndigheten.

5 KAP.

Om utlännings förpassning ur riket.

25 §.

Saknar utlännings legitimationshandling, som i 1 § sägs, eller kvarbliver han efter utgången av den tid, han äger rätt att vistas här i riket, utan att hava sökt förlängning av nämnda tid eller underlåter han, efter det sådan ansökning avslagits, att lämna riket, skall polismyndigheten förelägga honom att inom viss kortare tid avresa från riket. Efterkommer utlännings ej föreläggandet, skall polismyndigheten härom ofördröjligen underrätta Ko-

nungens befallningshavande, som må förordna om utlännings förpassning ur riket. I avvaktan på Konungens befallningshavandes beslut äger polismyndigheten, där särskilda skäl äro, taga utlännen i förvar eller ställa honom under uppsikt.

Över föreläggande, som nu nämnts, må klagan ej föras.

26 §.

Konungens befallningshavande må jämväl, då särskilda skäl därtill äro, förordna om förpassning ur riket av utlänning, som i annat avseende än varom i 25 § är fråga uraktlåter att ställa sig till efterrättelse vad i denna lag eller med stöd därav är föreskrivet eller som vid fullgörande av anmälningsskyldighet eller eljest i ansökningsärende, varom i denna lag eller med stöd därav är stadgat, mot bättre vetande lämnar oriktig uppgift.

Vid bedömande, huruvida förpassning enligt denna paragraf bör äga rum, skall skälig hänsyn tagas till utlännings levnads- och familjeförhållanden samt till längden av den tid, han vistats här i riket.

Finner polismyndighet anledning till utlännings förpassning föreligga på grund av stadgande i denna paragraf, skall anmälan därom göras hos Konungens befallningshavande. Kan det skäligen befaras, att utlännen avviker, må polismyndigheten taga honom i förvar; och skall polismyndigheten därom ofördröjligen underrätta Konungens befallningshavande.

27 §.

Beslut om utlännings förpassning ur riket skall innehålla de skäl, å vilka beslutet grundas; och skall Konungens befallningshavande i beslutet giva till känna vad utlännen har att iakttaga, där han vill söka ändring i beslutet, samt tillställa honom skriftligt beslut så fort ske kan. Är utlännen tillstades, skall beslutet muntligen avkunnas för honom.

28 §.

Har beslut meddelats om utlännings förpassning ur riket, må denne, där han så önskar, dock tidigast å andra dagen efter det beslutet avkunnades för honom eller, om det ej avkunnats, annorledes delgavs honom, inför Konungens befallningshavande eller magistrat eller i vittnens närvaro inför tillsynsman eller föreståndare vid häkte, ordförande i magistrat, polismästare eller landsfogde avgiva förklaring, att han åtnöjes med beslutet. Om förklaring, som ej avgivits inför Konungens befallningshavande, skall denne ofördröjligen underrättas.

Förklaring, varom nu är sagt, må ej återtagas.

29 §.

Vill den, som genom Konungens befallningshavandes beslut förklarats skola förpassas ur riket, överklaga beslutet, äger han sist å åttonde dagen efter det beslutet avkunnades för honom eller, om det ej avkunnats, annorledes delgavs honom till Konungens befallningshavande ingiva sina till

Konungen ställde besvär, dock att, där klaganden förvaras i häkte, besvären må inom tid, som nyss är sagd, ingivas till tillsyningsmannen vid häktet. Tillsyningsmannen är pliktig att ofördröjligen insända besvären till Konungens befallningshavande.

Vill utlänning, som icke är på fri fot, anföra besvär, åligger det Konungens befallningshavande eller tillsyningsman vid häkte att tillse, att utlänningen därvid ej saknar nödigt biträde.

Inkomna besvär skall Konungens befallningshavande, så fort ske kan, jämte eget utlåtande och övriga till ärendet hörande handlingar insända till justitiedepartementet.

30 §.

Har omständighet, varå beslut om utlännings förpassning ur riket grundas, inträffat inom en månad efter det utlänningen ankom till riket, skall beslutet gå i verkställighet utan hinder av anförda besvär.

Beslut om utlännings förpassning ur riket skall genom Konungens befallningshavandes försorg bringas till verkställighet.

Utlänningen bör befordras till sitt hemland, om ej annat föranledes av särskilda skäl, såsom att landet är avlägset eller han där sannolikt skulle tilltalas eller straffas för politiskt brott. Kan utlänningen ej befordras till sitt hemland eller kan detta ej utrönas, bör han befordras till det land, varifrån han inkommit i riket, såvitt ej sådana skäl däremot föreligga, som nyss nämnts, eller han utvisats från det landet.

I tvivelaktiga fall eller där svårighet möter för beslutets verkställande, skall Konungens befallningshavande i ärendet göra anmälan hos Konungen.

6 KAP.

Om utlännings utvisning från riket.

31 §.

Konungens befallningshavande må meddela förordnande om utvisning från riket av följande utläningar, nämligen:

1) zigenare ävensom den, som beträdes med lösdriveri eller bettlande, så ock den, som under vandring från ort till annan söker sin utkomst genom utförande av musik, förevisande av djur eller annan dylik sysselsättning;

2) den, som gör sig skyldig till yrkesmässigt hasardspel, yrkesmässigt övande av otukt eller utnyttjande av annans otuktiga levnadssätt;

3) den, som inom loppet av de närmast förflutna två åren här i riket genom utslag, som äger laga kraft, dömts för gårdfarihandel eller biträdande vid dylik handel eller för förbrytelse mot gällande bestämmelser om tillverkning av brännvin eller försäljning av vin eller spritdrycker eller olovlig befattnings i andra fall med sådana drycker eller eljest för olovlig varuinförsel eller för det han utan vederbörligt tillstånd här i riket under kringresande eller kringvandrande idkat hantverk eller annan hantering;

4) den, som här i riket genom utslag, som äger laga kraft, blivit för annat

brott än ovan avses dömd till straffarbete eller ock till fängelse ej under sex månader, så vitt brottets beskaffenhet föranleder till antagande, att fara av hans vistelse i riket kan uppstå för allmän säkerhet, ordning eller sedlighet; dock att utvisning för det brott ej må ske, där ej förhör, som i 32 § sägs, i ärendet hållits, innan sex månader förflutit från det han efter urståndet straff blivit frigiven;

5) den, som inom loppet av de närmast förflutna fem åren utom riket undergått honom omedelbart ådömt frihetsstraff för brott, varför enligt gällande lag om utlämning av förbrytare utlämning må ske.

Vid bedömande, huruvida utvisning bör äga rum, skall skälig hänsyn tagas till utlännings levnads- och familjeförhållanden samt till längden av den tid, han vistats här i riket. Har den, som gjort sig skyldig till brott, varom i denna paragraf under 3) eller 4) är fråga, under de före brottets begående närmast förflutna fem åren haft fast bostad här i riket, må han ej för det brott utvisas, där ej synnerliga skäl därtill äro.

Om hemsändande av utlämning, som faller fattigvården till last, är särskilt stadgat.

32 §.

Uppstår fråga om utlännings utvisning av anledning, som i 31 § sägs, skall Konungens befallningshavande föranstalta därom, att utlämningen, så snart ske kan, inställes till förhör inför Konungens befallningshavande; dock må, där utlämning förvaras i kronohäkte, som står under lagfaren tillsyningsmans uppsikt, förhöret efter Konungens befallningshavandes beprövande kunna hållas av tillsyningsmannen.

När omständigheterna därtill föranleda, må Konungens befallningshavande förordna, att utlämningen skall tagas i förvar.

Vid förhör, varom nu är sagt, äger utlämningen, där han så äskar, åtnjuta hjälp. Är han icke på fri fot och säger han sig ej själv kunna anskaffa biträde, skall Konungens befallningshavande förordna lämplig person att biträda honom.

Över förhöret skall föras protokoll; och skall noggrann utredning företagas om alla de omständigheter, som kunna inverka å ärendets utgång.

Ärende angående utlännings utvisning skall utan dröjsmål företagas till avgörande. Där fråga är om utlämning, som undergår honom omedelbart ådömt frihetsstraff, skall iakttagas, att, så framt ej särskilda hinder möta, ärendet hos Konungens befallningshavande bringas till slut så tidigt, att, där till utvisning dömes, densamma kan verkställas omedelbart efter strafftidens utgång.

33 §.

Finner polismyndighet anledning till utlännings utvisning föreligga på grund av stadgande i 31 §, skall anmälan därom göras hos Konungens befallningshavande. Kan det skäligen befaras, att utlämningen avviker, må polismyndigheten taga honom i förvar; och skall polismyndigheten därom ofördröjligen underrätta Konungens befallningshavande.

34 §.

Utslag, varigenom dömes till utvisning, skall innehålla förbud för utlänningen, vid äventyr, som i 41 § sägs, att utan Konungens tillstånd återvända till riket; och skall Konungens befallningshavande i utslaget giva till känna vad utlänningen har att iakttaga, där han vill söka ändring i utslaget, samt tillställa honom skriftligt utslag så fort ske kan. Är utlänningen tillstädes, skall utslaget muntligen avkunnas för honom.

35 §.

Beträffande förklaring att utlänning åtnöjes med Konungens befallningshavandes utslag i ärende rörande utvisning samt klagan över sådant utslag ävensom i fråga om verkställighet av utvisning skall vad i denna lag stadgas om utlännings förpassning ur riket äga motsvarande tillämpning; dock att därvid ej skall gälla bestämmelsen i 30 § första stycket och att vid klagan, som här avses, besvären skola insändas till nedre justitierevisionen.

36 §.

Där sådant av hänsyn till rikets säkerhet eller eljest i statens intresse finnes påkallat, må Konungen förordna om utvisning av utlänning, som i riket vistas. Uppstår fråga om utvisning efter ty nu är sagt, förordnar Konungen, att förhör i ärendet skall hållas inför Konungens befallningshavande; och gäller i fråga om sådant förhör vad i 32 § tredje och fjärde styckena är stadgat. När omständigheterna därtill föranleda, må utlänningen tagas i förvar.

I fråga om verkställighet av beslut om utvisning, varom i denna paragraf sägs, äger Konungen förordna efter omständigheterna; dock må ej utlännigen befordras till land, varest han sannolikt skulle tilltalas eller straffas för politiskt brott.

37 §.

Finner Konungens befallningshavande anledning till utlännings utvisning jämlikt 36 § föreligga, skall Konungens befallningshavande därom göra anmälan hos Konungen. I sammanhang med sådan anmälan äger, när omständigheterna därtill föranleda, Konungens befallningshavande förordna, att utlänningen skall tagas i förvar.

7 KAP.

Ansvarsbestämmelser.

38 §.

Uraktlåter någon att fullgöra anmälningsskyldighet, som i denna lag eller med stöd därav är föreskriven, straffes med böter från och med tio till och med fem hundra kronor.

Överträder utlänning vad i 13 eller 14 § är stadgat, straffes likaledes med böter från och med tio till och med fem hundra kronor.

Till enahanda straff är ock den förfallen, som anställer utlänning i sin tjänst, utan att denne jämlikt 13 § är berättigad antaga anställningen.

39 §.

Uraktlåter utlänning i annat avseende än varom i 25 och 38 §§ är fråga att ställa sig till efterrättelse vad i denna lag eller med stöd därav är föreskrivet, straffes med böter från och med tio till och med fem tusen kronor.

Lämnar någon mot bättre vetande oriktig uppgift vid fullgörande av anmälningsskyldighet eller eljest i ansökningsärendet, varom i denna lag eller med stöd därav är stadgat, straffes likaledes med böter från och med tio till och med fem tusen kronor.

40 §.

Förhjälper någon utlänning att inkomma i riket, ehuru denne ej innehar legitimationshandling, som i 1 § sägs, straffes med böter från och med tio till och med två tusen kronor.

41 §.

Har utlänning, som blivit härifrån utvisad, återvänt utan att han därtill erhållit Konungens tillstånd, där sådant erfordras, straffes med fängelse i högst sex månader. Sedan utlänningen undergått straff, skall han omedelbart föras ur riket; och skall därvid förfaras enligt de i 30 § angivna grunder.

Den, som skäligen misstänkes för brott, varom i denna paragraf sägs, skall tagas i häkte.

42 §.

Den, som under tid, då han är ställd under tilltal för förseelse, varom förmäles i 38—40 §§, fortsätter samma förseelse, skall, när han därtill varder lagligen förvunnen, för varje gång stämning delgivits fällas till särskilt ansvar.

43 §.

Förseelse, varom i denna lag är fråga, åtalas av allmän åklagare.

Åtal för förseelse, som i 38—40 §§ sägs, anhängiggöres i stad vid polisdomstol, därest särskild sådan är inrättad, men eljest hos poliskammare eller, där sådan ej finnes, vid allmän domstol samt å landet vid allmän domstol. Åtal jämlikt 41 § anhängiggöres vid allmän domstol.

44 §.

Böter, som ådömas enligt denna lag, tillfalla kronan.

Saknas tillgång till fulla gäldandet av böterna, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

8 KAP.

Särskilda bestämmelser.

45 §.

Vidtages mot utlänning åtgärd, varom i 4, 5 eller 6 kap. eller 7 kap. 41 § sägs, är han skyldig gälda kostnaden för sitt befordrande till den utländska ort, dit han sändes.

46 §.

Har utlänning, varom i 19—21 §§ sägs, med fartyg ankommit till riket och voro omständigheterna uppenbarligen sådana, att befälhavaren bort inse,

att utlänningsen kunde komma att härifrån avvisas, är, där sådan åtgärd vidtages, befälhavaren pliktig att utan ersättning från statsverkets sida återföra honom till det land, varifrån han medtagits; dock att sådan förpliktelse icke äger rum, med mindre fartyget omedelbart eller inom närmaste tiden återvänder till nämnda land.

47 §.

Den, som låtit till riket införskaffa utlänningsen för att anställa honom i sin tjänst, är pliktig, där utlänningsen avvisas eller ur riket förpassas på grund därav att han ej jämlikt 13 § är berättigad antaga arbetsanställningen, att ersätta statsverket kostnaden för utlänningsens befordrande till den utländska ort, dit han sändes.

48 §.

Med polismyndighet avses i denna lag för landet polischefen i orten, i Stockholm föreståndaren för detektiva polisavdelningen samt i annan stad polismästare eller, där sådan ej finnes, stadsfiskal; så ock beträffande såväl land som stad annan myndighet eller person, vilken av Konungens befallningshavande särskilt förordnats att granska legitimationshandlingar och mottaga anmälningar, så vitt angår fullgörande av det lämnade uppdraget.

49 §.

I händelse av krig eller fara för krig eller där sådant för rikets försvar eller eljest på grund av särskilda omständigheter provas erforderligt, äger Konungen med avseende å utlännings rätt att inkomma eller uppehålla sig i riket eller att vistas å viss ort inom riket meddela de särskilda bestämmelser, som må finnas nödiga.

I fall, varom i denna paragraf sägs, må Konungen i fråga om utlännings avvisning, förpassning ur riket eller utvisning förordna efter omständigheterna.

50 §.

Å främmande makters i Sverige anställda diplomatiska och avlönade konsulära tjänstemän samt deras familjer och betjäning äga bestämmelserna i denna lag tillämpning allenast i den mån Konungen förordnar.

Denna lag avser ej främmande makters kurirer, utan gälla om dem de föreskrifter Konungen meddelar.

51 §.

Konungen äger att under de särskilda villkor, som provas nödiga, i visst fall eller mera stadigvarande för vissa grupper av utlänningsen medgiva undantag från stadgandena i 1—4, 13 och 14 §§, dock att utlänningsen över sexton år städse skall vara pliktig att vid sin ankomst till riket meddela de upplysningar polismyndigheten begär samt att arbetsanställning ej må utan arbetstillstånd innehavas utöver tre månader från ankomsten.

Rätten att i visst fall medgiva undantag från stadgandena i 2, 13 och 14 §§ må efter Konungens bemyndigande utövas av socialstyrelsen.

52 §.

Närmare föreskrifter angående pass samt angående visering och vad därmed äger sammanhang meddelar Konungen.

Likaledes utfärdar Konungen de närmare föreskrifter, som i övrigt erfordras för tillämpningen av denna lag samt med avseende å verkställighet av avvisning, förpassning ur riket eller utvisning.

Huru ersättning åt biträde, varom i 32 § sägs, eller åt tolk må bestämmas, därom förordnar ock Konungen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1928 och gäller till och med den 31 december 1932. I fråga om sådan under tiden för lagens giltighet begången förseelse, som i lagen avses, skall vad där är stadgat om ådömande av ansvar fortfarande gälla.

Genom denna lag upphäves lagen den 14 september 1914 (nr 196) angående förbud för vissa utlänningar att här i riket vistas tillika med de stadganden, vilka utfärdats med stöd av bestämmelse i nämnda lag; dock att samma lag och stadganden fortfarande skola tillämpas beträffande ådömande av ansvar för förseelser, som begåtts före den 1 januari 1928. Därest jämlikt 25 § kungörelsen den 4 september 1926 (nr 411) anledning till utlännings utvisning uppkommit under nämnda kungörelses giltighetstid, må i händelse av inskridande först efter den 1 januari 1928 förpassning av utläningen ur riket vidtagas, såvida förutsättningar, motsvarande de i 26 § angivna, äro för handen.

Uppehållsbok och arbetstillstånd, som meddelats med stöd av äldre författning, skola vara gällande under den tid, för vilken de utfärdats; dock att uppehållsbok och arbetstillstånd må, när skäl därtill föreligga, återkallas av socialstyrelsen. Över socialstyrelsens beslut i ärende, varom i detta stycke är fråga, må klagan ej föras.

Har utlännings hit inkommit före utgången av februari månad 1927 och erfordras enligt äldre författning för hans rätt att vistas härstädes icke visering eller uppehållsbok, skall vad i 2 kap. stadgas om skyldighet att vara försedd med uppehållstillstånd icke äga tillämpning i fråga om sådan utlännings. Skedde inresan efter utgången av februari månad 1927, äger utläningen utan hinder av vad i 7 § stadgas uppehålla sig här i riket till den 1 april 1928 eller, därest utläningen på grund av födseln varit svensk medborgare, utläningen själv ävensom dennes make och ogifta barn i äktenskap under tjuguett år, som åtfölja honom, till den 1 juli samma år.

Innehar utlännings vid denna lags ikraftträdande arbetsanställning utan att enligt äldre författning visering eller arbetstillstånd erfordras, skall han anses hava erhållit arbetstillstånd, gällande tills vidare.

Stockholm den 3 juni 1927.

Med undersätlig vörnad.